

HET DUISTER

Amy Engel

HET
DUISTER

ISBN 978-90-225-9072-0
ISBN 978-94-023-1530-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Familiar Dark*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: Tiffany Estreicher, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio
Omslagbeeld: Charles Yeager
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2020 Amy Engel
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Dutton, een imprint van Penguin Publishing Group, onderdeel van Penguin Random House LLC.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Graham en Quinn,
mijn helderste lichtpunten*

*We wennen aan het Duister-
als het Licht wordt weggehaald-*
– Emily Dickinson

HET EINDE

Ze stierven tijdens een uitzonderlijk late, onverwachte sneeuwstorm in april; het bloed stroomde over een vlekkerig witte ondergrond. Naderhand zeiden sommige mensen dat de moordenaar de toenevende grijze bewolking in de gaten moest hebben gehouden. Dat hij het weer waarschijnlijk had aangegrepen als hét moment om toe te slaan, nadat iedereen een goed heenkomen had gezocht binnenshuis, huiverend in optimistische hemdsmouwen, iets mompelend over de opwarming van de aarde. Allemaal amateurrechercheurs die iets probeerden te begrijpen wat nooit anders dan onbegrijpelijk zou zijn. Ze hadden het natuurlijk bij het verkeerde eind. Het had niets met het weer te maken. Dat zouden de meisjes hun hebben kunnen vertellen als ze nog hadden kunnen praten.

Izzy stierf als eerste, haar donkere haar in klitten voor haar gezicht, met één oog dat tussen de slierten door piepte. Het knipperde traag, de blik gericht op Junies gezicht. Nog een keer knipperen, nu onscherper. Junie wachtte op een derde keer, die niet kwam, en keek toe hoe het bloed wegstroomde in de ruimte tussen hen in. Ze probeerde Izzy aan te raken, haar door elkaar te schudden, haar terug te halen naar deze wereld, maar het lukte haar niet haar eigen hand te bewegen. Het was alsof er druk op werd uitgeoefend, al kon ze zich

niet herinneren vastgebonden te zijn. Eigenlijk kon ze zich sowieso niets herinneren. Waarom ze hier was of wat er gebeurde. Er was alleen een vage angst die op de achtergrond bonste in het ritme van haar steeds zwakker wordende hartslag. Ze perste een geluid uit haar kapotte keel, een naam, een smeekbede, een gebed. Maar er kwam niets over haar lippen. Een bloedbel knapte en liep leeg. De sneeuw drukte koud tegen haar wang.

‘Sst...’ zei een stem. ‘Het is zo voorbij. Sst...’ Een hand op haar hoofd die haar haren streefde.

Ze sloeg haar ogen op, het enige deel van haar lichaam dat ze nog leek te kunnen bewegen. Zag de rand van de schommel, een boomtak bedekt met een witte laag, de eentonig staalgrijze lucht. De laatste keer dat ze hier was, was met haar moeder geweest. Ze hadden toen ijsjes gegeten, die sneller smolten in hun handen dan ze ze konden opeten. De warme, zweterige schemering, en glimwormen. Naast elkaar op de schommel, en Junies moeder die er op het hoogste punt vanaf sprong, haar blonde haar zwiepend achter haar, haar schorre lach die door de lucht schalde. Het geheim, had ze tegen Junie gezegd, was om er niet bij na te denken. Ogen dicht en vliegen.

Mama. Het verlangen klauwde zich in haar vast als een weerhaak; haar lichaam schokte één keer op de grond en haar hand balde zich krampachtig tot een vuist. *Ik wil mama.* Ze rook haar moeders parfum, een tuin vol lentebloemen, één druppeltje per keer om zo lang mogelijk met het flesje te doen. Ze hoorde de stem van haar moeder, die troostende woorden in haar oorschelp fluisterde. Ze proefde zout, tranen op haar lippen en bloed in haar mond. Ze wist dat dit het einde was, en ze kon haast niet geloven dat het zo kort na het begin kwam. Een huiverende zucht ontsnapte haar. *Kijk, mama, ik kan het.* Ze sloot haar ogen en zweefde weg.

1

Ik had de hele dag met één oog de klok in de gaten gehouden. Het had me flink wat gezeik opgeleverd. Telkens wanneer ik me over de bar boog om een bestelling mee te nemen, had Thomas met zijn vette spatel een mep op mijn hand gegeven. ‘Moet je nog ergens naartoe of zo?’ vroeg hij, met een bijna onhoorbaar afkeurend tss-geluidje. ‘Ja, naar een plek waar het beter is dan in deze shittent,’ kaatste ik terug, en ik moest lachen toen hij weer met de spatel op me af kwam. Dat was het enige positieve aan ruim tien jaar in dezelfde zaak werken: ik hoefde niet meer op mijn manieren te letten.

‘Het is bijna vijf uur,’ riep ik nadat ik nog een laatste keer de minutenwijzer van de klok langzaam rond had zien gaan.

‘Vanwaar toch die haast?’ vroeg Louise, terwijl ze haar schort opnieuw vastknoopte om haar brede middel. ‘Je gedraagt je als een kat in een kamer vol schommelstoelen. Als je zo doorgaat, bezorg je Thomas nog een hartaanval. Je weet dat hij er een hekel aan heeft als we er met onze gedachten niet bij zijn.’

Ik keek even door het doorgeefluik en knipoogde naar Thomas, die er niet helemaal in slaagde zijn boze frons te behouden. ‘Ik weet het niet,’ gaf ik toe. ‘Gewoon ongedurig.’

Misschien kwam het door het rare, onverwachte weer. Gisteren

had alles nog teer en groen in de knop gestaan en had het buiten naar veldbloemen geroken. Vandaag zwiepte de sneeuw al de hele dag tegen de ramen van het wegrestaurant, en telkens wanneer iemand de deur opendeed kwam er een kleine wervelwind aan vlokken mee naar binnen. Maar nu brak de zon weer door het wolkendek, nog net op tijd voordat hij weer onder zou gaan. Er vormden zich nu al stroompjes gesmolten sneeuw langs de randen van het parkeerterrein. Tegen de ochtend zou het weer lente zijn. Maar zo ging dat nu eenmaal in Missouri. Zoals de oude garde altijd zei: als het weer je niet aanstaat, moet je gewoon vijf minuten wachten.

‘Misschien komt het door die sirenes,’ zei Thomas. ‘Ik werd er daarstraks ook niet goed van.’

Louise knikte en gebaarde mij om haar de halfllege ketchupflessen aan te geven, zodat ze ze kon bijvullen. ‘Er moeten heel wat ongelukken gebeurd zijn. Ik hoorde een hoop drukte bij de oude speeltuin. Een beetje fatsoenlijk autorijden is er hier verdomme ook niet bij.’

Thomas snoof instemmend vanuit de keuken, en Louise draaide zich naar hem om. ‘Wanneer hebben we voor het laatst sneeuw gehad in april? Voor mijn gevoel is dat een eeuwigheid geleden.’

‘Vlak voor de geboorte van Junie,’ zei ik zonder aarzelen. ‘Dertien jaar geleden.’ Ik herinnerde me weer hoe dik ik toen was; mijn enkels waren zo gezwollen dat ik niet meer in snowboots paste en ik op mijn afgetrapte gympen door de sneeuw had moeten banjeren.

‘Goeie god, dat is waar ook,’ zei Louise. Ze schoof een zojuist bijge vulde ketchupfles weer mijn kant op. ‘Heb je grootse plannen voor de zaterdagavond?’ Ze maakte een paar zijwaartse pasjes. ‘Beetje dansen? Beetje drinken? Beetje weet-ik-watten?’

‘Ik heb Junie beloofd dat ik vroeg thuis zou zijn, dat we pizza bestellen en een film gaan kijken. Ik heb haar sinds gisteren niet meer gezien.’ Ik hoefde Louise niet met haar ogen te zien rollen om te weten hoe sneu ze mijn versie van een spannende zaterdagavond vond. Ze had al vaak genoeg tegen me gezegd dat ik niet genoeg van mijn jonge jaren genoot. *Je bent dertig, maar je lijkt wel vijftig*, was

een van haar favoriete uitspraken over mijn niet-bestaande sociale leven.

‘Toen die van mij zo oud waren, had ik ze maar al te graag een hele week aan een ander meegegeven. De irritante wijsneusjes,’ zei Louise hoofdschuddend. ‘Maar waar was ze dan?’

‘Ze heeft bij Izzy Logan gelogeerd.’ Ik hield mijn blik op het stukje bar gericht dat ik aan het afnemen was. Negeerde de tinteling onder in mijn nek.

‘Die twee zijn onafscheidelijk,’ zei Louise, en haar licht ongelovige ondertoon ontging me niet. Ik was er inmiddels aan gewend, ik begreep dat meisjes zoals Junie normaal gesproken niet omgingen met meisjes zoals Izzy. Zeker niet in een stadje als dit, waar nog net niet met lichtgevende verf een streep dwars doorheen was getrokken. *Blank uitschot aan deze kant blijven. Verboden toegang.* Het leek niet uit te maken dat negentig procent van de inwoners aan de verkeerde kant was blijven steken. De onzichtbare grens week niet voor de meerderheid, in ieder geval niet als het ging om de omgang met Jenny Logans gezinnetje. Toen ik op de middelbare school zat en in de berm langs de sloten liep te zoeken naar blikjes die ik kon inleveren voor het statiegeld, zag ik Jenny regelmatig langsrijden in haar witte cabrioletje. Toen ik in mijn laatste jaar zat vertrok ze om te gaan studeren, en ik had aangenomen dat ze nooit meer terug zou komen. Maar twee jaar later keerde ze terug, met een vaag diploma waar ze nooit iets mee zou doen en een student die werd klaargestoomd om het bedrijf van haar vader, die botendealer was, over te nemen. Voor stadsbegrippen waren ze niets bijzonders, maar hier werden de Logans praktisch beschouwd als royalty. Daar was niet veel voor nodig; meestal had je genoeg aan een fatsoenlijke baan en een huis dat niet op wielen stond.

‘Klopt,’ zei ik. Ik kon het niet uitstaan dat iedereen deed alsof ik dankbaar moest zijn dat Izzy mijn dochter leuk vond, en dat Izzy’s ouders Junie in hun huis verwelkomden. Niemand vroeg mij ooit wat ik ervan vond; waarschijnlijk zouden ze ervan opgekeken heb-

ben dat ik helemaal niet dankbaar was. Dat ik lang geleden al een einde gemaakt zou hebben aan de vriendschap tussen die twee als ik een manier had geweten om dat voor elkaar te krijgen zonder mijn dochter groot verdriet te doen. Ik had de pest aan Jenny's telefoontjes om afspraken voor die twee te regelen, waarbij ze er altijd van uitging – hoewel ze voortdurend aan het tegendeel werd herinnerd – dat mijn agenda eindeloos flexibel was. Ik wendde mijn blik af als Izzy's vader, Zach, plichtmatig zwaaide vanaf de veranda voor het huis wanneer ik voorreed in mijn stokoude Honda, met de proviso-ri- sche achterraut van karton die met tape op zijn plaats gehouden werd. Ik wachtte nog steeds (hoopvol) tot het nieuwtje eraf zou gaan, door een of ander stom drama dat de meiden uit elkaar zou drijven. Maar ze trokken nu al jaren samen op en hun band bleek tegen een stootje te kunnen. Ook dat beviel me niet. Ik durfde er niet aan te denken wat het zou kunnen betekenen.

Ik gooide de vaatdoek op de bar en zette mijn handen in mijn onderrug. Ik was te jong om me zo ellendig te voelen aan het einde van de dag, met zere benen en een doffe rugpijn. Je zou denken dat het met die sneeuw een rustige dag was geweest in het wegrerestaurant, maar het weer was onder bezoekers het op een na favoriete gespreks- onderwerp, meteen na politiek. Het was de hele dag druk geweest, en het werd pas wat stiller nu iedereen naar huis ging voor het avond- eten. De taartenvitrine was helemaal leeg en ik durfde niet te schatten hoeveel koppen koffie ik de afgelopen acht uur had ingeschonken. Veel gepraat en niet al te veel fooi. Mijn minst favoriete soort dag.

‘Volgens mij is dat je broer,’ zei Louise. ‘Ik hoop niet dat hij voor de appeltaart komt, want dan heeft hij vette pech.’

Ik rechte mijn rug en zag Cals auto voor de zaak halt houden. Zelfs na al die jaren ging er een schokje door me heen bij het zien van mijn broer achter het stuur van een surveillancewagen. Het grootste deel van onze jeugd hadden we de politie ontlopen, en we hadden als kind geleerd altijd uit te kijken naar de sterke arm der wet. Die dienstverlening leverde ons vaak een extraatje op van de

dealers die het gebarsten aanrecht van onze moeder als winkeltje gebruikten. Politieagent had dus niet bepaald bovenaan gestaan op mijn lijstje van mogelijke beroepen voor mijn broer. Maar hij had me verrast, eerst door bij de politie te gaan en daarna door goed in zijn werk te zijn. Ik hoorde van anderen dat hij streng maar altijd rechtvaardig was. Dat was meer dan je kon zeggen van zijn baas en de andere agenten, dat stelletje luie donders. Toen Thomas een keer een nacht in de cel had moeten doorbrengen nadat hij zich met zijn dronken hoofd had misdragen, had hij tegen me gezegd dat Cal 'netjes te werk ging, zelfs bij het omdoen van de handboeien'. Veel meer lof voor de politie kon je hier in de omtrek niet verwachten.

'Meestal is hij op zaterdag niet hier in de stad,' zei ik. Er waren maar weinig agenten beschikbaar, en ze patrouilleerden behalve in Barren Springs ook in meerdere nabijgelegen gehuchten en op de vrijwel verlaten stukken snelweg ertussen.

'Misschien heeft die man gewoon behoefte aan een kop koffie,' zei Louise. 'Hij heeft vast een lange dag gehad.' Ze schikte met één hand haar haar. Louise was oud genoeg om Cals moeder te zijn, minstens, maar zelfs zij ging zich dwaas gedragen in zijn aanwezigheid. Ze wilde over hem moederen en tegelijkertijd met hem flirten.

'Misschien,' zei ik, maar ik voelde iets zwaars in mijn maag toen Cal zich van de bestuurdersstoel van zijn surveillancewagen hees. Hij gooide het portier dicht en bleef toen met hangend hoofd staan, waarbij zijn vaal blonde haar even oplichtte in de zon. Na een korte pauze rechtte hij zijn rug en schouders. Hij zet zich schrap, dacht ik, en de knoop in mijn maag werd twee keer zo groot. Die sirenes... Ik hield mezelf voor dat ze niets te maken hadden met Junie, die te jong was om auto te rijden en te oud om gekke dingen te doen in de speeltuin. Ik pakte de vaatdoek en wendde mijn blik af van het raam terwijl ik het formicablad van de bar weer begon te boenen, en ik keek zelfs niet op toen ik het belletje boven de deur hoorde.

'Hoi Cal,' zei Louise met een hoog, meisjesachtig stemmetje. 'Wil je -'

Vanuit mijn ooghoeken zag ik mijn broer één hand opsteken om Louise het zwijgen op te leggen. ‘Eve,’ zei hij zacht, en hij kwam naar me toe gelopen. Zijn politiesoenen klonken luid op de stokoude linoleumvloer.

Ik keek niet op en ging door met boenen. Wat hij ook kwam doen, wat het ook mocht zijn dat al de hele dag aan me knaagde, het zou niet waar zijn, niet gebéurd zijn, zolang ik hem ervan kon weerhouden het hardop te zeggen.

‘Eve,’ zei hij nogmaals. Ik zag de gesp van zijn riem tegen de rand van de bar drukken, en hij boog zich naar me toe en legde een hand op de mijne. ‘Evie...’

Ik rukte mijn hand weg en deed een stap naar achteren. ‘Niet doen,’ zei ik. Het had fel moeten klinken, dwingend genoeg om hem de mond te snoeren, maar mijn stem klonk onvast en brak, zodat dat ene woord onmiddellijk wegstierf.

‘Kijk me aan,’ zei Cal, vriendelijk maar vastberaden. Zijn grotebroerstem. Langzaam sloeg ik mijn ogen naar hem op. Ik wilde het niet zien, wilde het niet weten. Cals ogen waren roodomrand en gezwollen. Hij had gehuild, besepte ik met een schokje. Ik kon me niet herinneren Cal ooit te hebben zien huilen, geen enkele keer in onze ellendige gezamenlijke jeugd. Ik keek strak in zijn blauwe ogen en hij keek terug. Zoals altijd was het alsof ik in een spiegel keek, maar dan een die me frisser en helderder weergaf. Hetzelfde haar, dezelfde ogen, dezelfde sproeten, maar het geheel had bij hem een glans die bij mij simpelweg ontbrak. Alsof de natuur alle genen had besteed aan mijn broer, waarna er voor mij, toen ik elf maanden later ter wereld kwam, nog maar net genoeg over was voor een fletse, tweederangs replica.

‘Wat is er?’ vroeg ik. Plotseling was ik klaar voor de hel die achter zijn lippen op me wachtte. Toen hij geen antwoord gaf, slingerde ik hem de vaatdoek naar het hoofd en keek toe hoe die zijn borst raakte en een natte plak achterliet op zijn overhemd. ‘Wat is er?’ Ik schreeuwde nu bijna. Louise kwam naast me staan en legde

een hand op mijn onderarm. Haar aanraking, die voor mij normaal gesproken het dichtst in de buurt kwam van moederlijke troost, brandde door mijn huid heen en ik trok mijn hand met een ruk weg. Mijn hele lijf gonsde als een neergehaalde elektrische leiding.

‘Het gaat om Junie, Eve,’ zei Cal. ‘Om Junie.’ Zijn stem brak en hij wendde zijn blik af. Zijn keel bewoog nerveus. ‘Je moet met me meekomen.’

Ik stond als aan de grond genageld, mijn voeten aan de vloer geplakt, mijn lichaam loodzwaar. ‘Is ze dood?’

Naast me ademde Louise scherp in. Dat ene geluidje maakte me duidelijk dat ik een stap te ver gegaan was, dat ik een conclusie had getrokken die niet bij Louise opgekomen zou zijn. Maar Louise was niet opgegroeid zoals ik. Zonder geld, dat wel. Kortingsbonnen en boterhammen met tevredenheid, oké. Maar geen geweld. Zij was niet grootgebracht in een stacaravan waar het stonk naar willekeurige kerels en *crystal meth*-branders. Voor haar geen vreemde gezichten en te veel gelach, voornamelijk schor en vals. En dat alles in de oksel van de Ozarks, op een plek nog geen vijftieng kilometer verderop, maar zo achterlijk, zo ver verscholen van de wijde wereld dat het voelde als een opzichzelfstaande, duistere lus in de tijd.

Maar Cal kende dat alles wel. Hij keek me aan en hield mijn blik vast. Mijn broer loog nooit, niet tegen mij. Wat er ging komen zou de waarheid zijn, of ik die nu kon verdragen of niet. ‘Ja,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ze is overleden. Het spijt me, Evie.’

‘Hoe?’ hoorde ik mezelf vragen, mijn stem ver weg als een heliumballon die boven mijn hoofd zweefde.

Cals kaak verstrakte, en hij ademde diep in door zijn neus. ‘Het ziet ernaar uit dat ze is vermoord.’ Pas veel later, toen ik alle afschuwelijke details kende, zou ik terugdenken aan dat moment en beseffen dat mijn broer me op dat moment al ergens voor probeerde te behoeden.

In gedachten stortte ik ter aarde, mijn brullende mond scheefgetrokken. In gedachten schreeuwde ik mijn keel schor. Trok ik mijn

haar uit mijn hoofd. Ramde ik met mijn gezicht tegen het zeil op de vloer tot mijn neus openscheurde en het donkere bloed naar buiten stroomde. Maar in werkelijkheid draaide ik me eenvoudigweg om en griste mijn jas en mijn tas van de haak achter me. Ik ving nog net een glimp op van Thomas' geschokte gezicht, met open mond en grote ogen. Ik liep langs Louises uitgestoken hand en de reikende arm van mijn broer. Naar buiten, de kou in, waar de lucht naar sneeuw rook, en ik kneep mijn ogen tot spleetjes tegen het zonlicht dat zwakjes door de wolken scheen. Het was gebeurd, uiteindelijk was het gebeurd. De ramp die ik al verwachtte vanaf de eerste seconde na Junies geboorte. En ik had het totaal niet zien aankomen.

2

Het is nooit datgene wat je verwacht waardoor je wordt neergesabeld. Dat gebeurt altijd door iets onverhoeds, iets wat jou slinks van achteren besluipt terwijl je aandacht ergens anders op gericht is. Hoe vaak had mijn moeder dat vroeger niet tegen ons gezegd? Eén flintertje waardevol inzicht in haar door alcohol en drugs gedreven bestaan. Het was de les die ze had geleerd via haar eigen vader, die een krakkemikkig hart had; ieder hikje of hoestje was stevast een teken van zijn naderende dood. Tot de dag dat hij vanuit het niets werd beslopen door maagkanker, een ziekte die hem zou vellen nog voordat zijn hart zelfs maar in de gaten had dat er iets aan de hand was. Mijn moeder had vroeger zo weinig wijze woorden voor ons dat ik me aan die ene uitspraak vastklampte als aan een reddingsboei. Ik probeerde voortdurend iedere ramp te voorzien die ons zou kunnen overkomen, in de hoop dat we er daardoor nooit door overvallen zouden worden. En na de geboorte van mijn dochter had ik al helemaal uitgedacht op wat voor mogelijke manieren mijn klauwende, wanhopige liefde voor haar verwoest zou kunnen worden: wiegendood; Junie kon stikken in een hapje hotdog toen ze nog klein was; op wat latere leeftijd kon ze een auto-ongeluk of leukemie krijgen, en toen haar tienerjaren naderden vreesde

ik een gevaarlijke oudere vriend. Bovendien was ik bang dat haar grootmoeders liefde voor drugs zou doorsijpelen naar de volgende generatie.

Maar dat Junies keel zou worden doorgesneden in het park waar ze als klein kind had gespeeld? Nee, dat horrorscenario was nooit in me opgekomen. Niet in dit volslagen afgelegen gehucht, waar iedereen elkaar kende; in de zeldzame gevallen dat dat niet zo was, wist je op z'n minst uit welke familie iemand kwam of wat zijn achtergrond was. Dit was helemaal mijn schuld. Als ik een beetje meer verbeeldingskracht had gehad, als ik het idee had weggegrist voordat het universum ermee aan de haal ging, dan had mijn kleine meid misschien nog geleefd.

'Waar is ze?' vroeg ik, met mijn hoofd tegen het raampje aan de passagierskant geleund. Buiten nam het daglicht in rap tempo af; achter de wolken was nog een streep oranje van de ondergaande zon zichtbaar. Gebouwen trokken in een waas voorbij terwijl we over de pokdalige tweebaansweg reden die dienstdeed als stadscentrum: de kruidenierszaak met de scheve piramide toiletpapier in de etalage, het bankgebouw van witgekalkte bakstenen die in de loop der tijd vaalgrijs geworden waren en de broodjeszaak waar nooit iemand iets at, tenzij je zin had in een flirt met voedselvergiftiging. Hoe was het mogelijk dat ik hier nog steeds woonde, in dat vergeten, uitzichtloze gat dat niet eens prat kon gaan op nostalgische charme? Geen pittoresk dorpspleintje, geen trottoirs om op mooie lentedagen te wandelen, geen kringloopwinkel waar je handgemaakte schatten kon vinden, alleen een willekeurige verzameling bouwvallige panden verspreid langs de snelweg en een vermoeide, smoezelige een-tonigheid voor alles en iedereen. Waarom was ik niet vertrokken en had ik Junie niet meegenomen? Waar had ik op gewacht? Er kwam iets omhoog achter in mijn keel, braaksel of tranen, maar ik slikte het weg. Niet nu, hield ik mezelf voor. Straks.

'Ze is bij de begrafenisonderneming,' zei Cal, zijn blik strak op de weg gericht, zijn handen met witte knokkels om het stuur geklemd.

Hij zweeg even en zei het toen recht voor z'n raap, zoals hij altijd had gedaan: 'In afwachting van de lijkschouwer. Zij allebei.'

Hij had me al verteld dat Izzy ook dood was, en het kostte me grote moeite om het te bevatten. Dat twee meisjes van twaalf vanmorgen nog hadden geleefd en gelachen en dat ze een paar uur later niet meer ademden. Het was een cliché dat ze hun hele leven nog voor zich hadden gehad, maar het was ook de waarheid. Ik snapte niet hoe mijn dochter, die met haar aanwezigheid een hele kamer had doen opleven, wier leven het mijne draaglijk had gemaakt, dood kon zijn. Had de wereld niet moeten ophouden met draaien op het moment dat zij die verliet?

Cal stopte pal voor de begrafenisonderneming, op de plek die normaal gesproken was gereserveerd voor de lijkwagen. De ingang werd geflankeerd door nepzuilen, in een poging het pand een gedistingeerde uitstraling te geven en als afleiding van het feit dat het een waardeloos gebouwtje van betonblokken was op een lap gebarsten asfalt. Niet het soort plek die iemand zou kiezen voor het allerlaatste afscheid. Cal zette de motor af, en plotseling baadde de vroege avond in stilte. Toen hij zich naar me toe draaide, was zijn gezicht bleek en grimmig. 'Kun je dit aan?' vroeg hij. 'Want je hoeft het niet te doen. Niet nu.'

Maar ik wurmde me al de auto uit aan de passagierskant. 'Ik kan het,' zei ik over mijn schouder. De waarheid was dat ik niet wist of ik het zou kunnen. Maar doorgaan voelde als mijn enige optie. Stilzitten zou mijn dood worden, zou de werkelijkheid de kans geven om tot me door te dringen en zich in me vast te bijten, helemaal tot op het bot. Ik wilde niet stilstaan, nog geen seconde, bij de gedachte aan een leven zonder Junie. Hoe leeg het vanaf nu zou zijn. Hoe zinloos.

Pal achter de voordeur werden we opgewacht door een andere politieman, die zijn hoed voor zijn bierbuik hield. Het was John Miller, ik kende hem al mijn hele leven. Vroeger mocht ik bij hem achter in de surveillancewagen zitten, lekker warm, terwijl de politie de

trailer van mijn moeder doorzocht op crystal meth. Dat gebeurde één keer per jaar, je kon er de klok op gelijkzetten, en ze vertrokken altijd met lege handen. Mijn moeder mocht dan niet de slimste zijn, achterlijk was ze beslist niet. Maar vandaag deed agent Miller alsof hij me nooit eerder had gezien, zei zachtjes: ‘Ik vind het heel erg,’ en hield daarbij zijn blik gericht op een punt ergens links van mijn schouder. Het maakte me niks uit, al voelde ik Cal naast me verstarren. Zelf wilde ik Miller ook niet in de ogen kijken, niet het medelijden en de afschuw zien. Ik wilde blijven doen alsof dit een buitengewoon levensechte nachtmerrie was, waarover ik Junie zou vertellen zodra ik wakker werd, knus samen met haar op haar smalle bedje. Dan zou ik haar veel te stevig omhelzen en zij zou zich van me losmaken en zeggen dat ik niet zo moest piekeren.

‘De sheriff wacht achter op jullie, in de rouwkamer,’ zei Miller, en hij sloeg Cal met één hand op de schouder toen we weglieden. Ik struikelde een beetje, een misstap die zo klein was dat niemand er iets van gemerkt zou hebben, maar Cal stak een hand uit en pakte me bij mijn elleboog. ‘Rustig maar,’ mompelde hij. ‘We staan nu allemaal aan dezelfde kant.’

Sheriff Land en ik zouden nooit aan dezelfde kant staan, al werden we allebei duizend jaar oud. Maar dat kon ik niet tegen Cal zeggen, ik zou hem nooit meer recht in de ogen kunnen kijken als ik hem de reden daarvan moest uitleggen. Als hij wist wat ik had gedaan, zou hij me dat nooit vergeven. En erger nog: hij zou het zichzelf niet vergeven. Ik knikte en liep met hem mee naar een dichte deur aan het einde van de gang. Cal aarzelde met de klink in zijn hand, mijn laatste kans om terug te krabbelen, maar ik gebaarde hem door te zetten. Hij duwde de deur open en deed een stapje opzij, zodat ik als eerste naar binnen kon gaan. De ruimte was klein en veel te warm en overvol, ook al waren er pas drie anderen toen wij binnenkwamen: sheriff Land en Izzy’s ouders, Jenny en Zach. Ik weet niet waarom hun aanwezigheid me verbaasde. Misschien was het het besef dat we vanaf nu een set zouden vormen, zij het een ongelijke. De ouders

van de dode meisjes. Voor altijd onder één noemer geschaard. Een meelijwekkende waarschuwing.

‘Kom binnen,’ zei sheriff Land. Zijn enorme grijze snor trilde boven zijn lip. Zijn haar was strak achterovergekamd en maskeerde het begin van een kale plek waarvan ik wist dat hij die vreselijk moest vinden. Mijn maag trok samen en ik wendde mijn blik af. ‘Ga zitten.’ En net iets te laat: ‘Vreselijk dat we elkaar hier moeten treffen,’ alsof hij nu pas besepte wat ik kwam doen. Alsof het feit dat ik ook nog een vermoorde dochter had hem op de een of andere manier even ontgaan was.

Ik schoof op de vrije stoel naast Zach, die me met grote, geschokte ogen vluchtig aankeek. Zijn doorsnee knappe-vader-uiterlijk was veranderd in iets vreselijks, en ik vroeg me af of ik ook zo’n metamorfose had ondergaan. Of ik mezelf niet meer zou herkennen de eerstvolgende keer dat ik in de spiegel keek. Ik zag bij Zach hetzelfde overhemd, dezelfde kaki broek, hetzelfde kaarsrechte gebit en de vroeg grijze slapen waaraan ik gewend was. Maar zijn blik was gekweld en angstig, de schim van zijn dochters afwezigheid in zijn gelaatstreken gegroefd. Aan de andere kant naast hem zat Jenny onafgebroken te huilen. Ik kon alleen de bovenkant van haar sluike, donkere haar zien; ze zat met gebogen hoofd, en haar gesnik werd gedempt door een prop doorweekte tissues. Uit de manier waarop sheriff Land naar haar keek maakte ik op dat Jenny de rol van rouwende moeder wél goed had opgepakt. Anders dan ik: ik leek maar geen vat te krijgen op mijn eigen tranen, die zich brullend ophoopen pal achter mijn oogleden.

Sheriff Land kwam tegenover ons zitten en schoof een vaas met stoffige kunstbloemen opzij voor een onbelemmerd uitzicht. Cal nam positie in tegen de muur, zijn armen over elkaar geslagen voor zijn borst. ‘Juist,’ zei sheriff Land. ‘Ik weet dat dit zwaar is, en ik vind het beroerd om jullie in een situatie als deze vragen te moeten stellen, maar hoe meer we weten en hoe eerder we het weten, hoe groter de kans is dat wie die kerel te pakken krijgen.’

‘Jullie weten al dat het een man is?’ vroeg ik, mijn handen ineengeklemd op het tafelblad.

Sheriff Land zweeg even. ‘We weten op dit moment nog niets zeker. Maar een misdaad als deze, de manier waarop ze zijn omgebracht...’ Hij schudde het hoofd. ‘Dat zou ongebruikelijk zijn voor een vrouw, dat is het enige wat ik wil zeggen.’

Dat was de stomste opmerking die ik ooit had gehoord. Vrouwen lieten zich dan misschien niet zo vaak gaan als mannen, ze waren tot alles in staat en konden net zo gruwelijk wreed zijn als mannen wanneer ze dat wilden. Ik kende het geweld dat in vrouwen kon huizen uit de eerste hand. ‘Zijn ze verkracht?’ vroeg ik. ‘Weten jullie daarom zo zeker dat het een man is?’

Lands gezicht verstrakte. De manier waarop ik sprak beviel hem niet; hij had in zijn hoofd al uitgewerkt hoe dit moest verlopen en ik verstoorde dat plaatje. Sheriff Land vond het fijn om de touwtjes in handen te hebben en iedereen naar zijn pijpen te laten dansen. Aan de andere kant naast Zach ademde Jenny scherp in, en bij het uitblazen ontsnapte haar een zachte kreun. Zach stak zijn hand uit en gaf een klopje op Jenny’s arm, waarna hij mij een waarschuwende blik toewierp die me overrompelde.

‘Wat nou?’ zei ik. ‘Mag ik dat soort dingen niet vragen? Zijn er in deze situatie soms régels waarvan ik me niet bewust ben?’ De woede laaide in me op, woede waar ik jarenlang zo voorzichtig mee was geweest. Ik had niemand een reden willen geven om op mijn dochter neer te kijken. Maar nu maakte het niet meer uit. Het maakte niet uit of ik een grote mond opzette of slaande ruzie kreeg of me gedroeg als een idioot. Junie was er niet meer en ik kon me helemaal laten gaan. Ik kon geen betere plek bedenken om daarmee te beginnen dan hier in deze kamer.

Land schraapte zijn keel en gluurde over zijn schouder naar Cal.

‘Nee,’ antwoordde Cal vanaf zijn plek tegen de muur. ‘Geen regels.’ Hij ving mijn blik en hield die vast. ‘We weten niets zeker tot